

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

București
1960
Hunedoara-Deva

N r. 45 (285)
Anul IX
12 noiembrie 1960
PLOIEȘTI 1960
(Fotoreportajul
în paginile 3-4-5)

MOSCOVA. La tribuna Mausoleului din Piața Roșie, în timpul parăzii militare și demonstrației oamenilor muncii din capitala U.R.S.S. În fotografie (de la dreapta la stânga) tovarășii: Nichita Sergheevici Hrușciov, Gheorghe Gheorghiu-Dej, Kádár János, Antonín Novotný.

(Telefoto TASS)

A 43-a ANIVERSARE A MARI REVOLUȚII SOCIALISTE DIN OCTOMBRIE

MOSCOVA. Prin Piața Roșie trec unitățile de rachete — reprezentantele celui mai modern gen al forțelor armate sovietice (stînga sus). Pe străzile capitalei sovietice, aflate în sărbătoare, orchestrele, cîntecele n-au încetat pînă tîrziu; pretutîndeni chipuri vesele, zîmbitoare (dreapta sus).

(Telefoto TASS)

BUCUREȘTI. Prezidiul a-dunării festive din sala Palatului R.P. Romine. La tribună tovarășul Nicolae Ceaușescu, membru al Biroului Politic și secretar al C.C. al P.M.R., vorbind despre cea de-a 43-a aniversare a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie.

RECUNOASTETI PLOIESTIUL?

Astfel arată azi centrul oraşului Ploieşti. Acum câteva luni încă, piaţa respectivă prezenta vestigiile veacului trecut...

COPERTA NOASTRĂ

Tinera laborantă Mariana Sălcudeanu de la Rafinăria Nr. 1-Ploieşti se bucură de înfăţişarea pe care o capătă oraşul ei.

Fotografie de E. IAROVICI

Fotoreportaj de F. URSEANU și Eugen IAROVICI

Trei milioane de garoafe, begonii, pansele. Cu acest imens număr de flori se vor împodobi scuarurile, parcurile și noile cartiere ale Ploieștiului. Aceasta în timp ce, la adăpostul schelelor, se înalță — într-un ritm allegro-vivace — numeroase blocuri elegante, care schimbă dintr-o dată înfățișarea orașului.

Încă din toamna asta, inima orașului — marea piață din centrul Ploieștiului — a devenit de nerecunoscut. Urmelor veacului trecut — casele arhaice devenite insalubre — le-au luat locul blocurile moderne, cu linii suple și armonioase, magazine elegante, localuri publice atrăgătoare. Într-un cuvânt, Ploieștiul — urgisit și el în anii burgheziei — intră acum în rândul orașelor modernizate, adăugându-și această înfățișare la prestigiul său de centru al industriei noastre petrolifere.

...După proiectele și previziunile gospodarilor orașului, până în 1975 în Ploiești se vor construi 35.000 de apartamente pentru oamenii muncii. Primele 1.100 vor fi date în folosință până la sfârșitul anului 1960. O dată cu noile construcții, locuitorii Ploieștiului vor avea la dispoziție 19 hectare de zonă verde citadină, un cinematograful cu peste o mie de locuri, bulevarde și străzi complet asfaltate. Și, în afară de toate acestea, la Ploiești se va înalța un mare combinat de panificație: o adevărată uzină, în care 60.000 kg grâu vor fi transformate zilnic în zeci de mii de pâini.

Acestea sînt numai cîteva date din planul de sistematizare și modernizare a Ploieștiului. Fotografiile din acest fotoreportaj vă ilustrează „concret” cîteva din aceste realizări. Așadar — ce spuneți — seamănă oare Ploieștiul de azi cu cel de ieri?

▲ Cit vezi cu ochii, construcții și blocuri noi. În ele vor locui petroliști, metalurgiști, sute și sute de oameni ai muncii.

◀ Arhitecții au dat o linie simplă și frumoasă noilor clădiri.

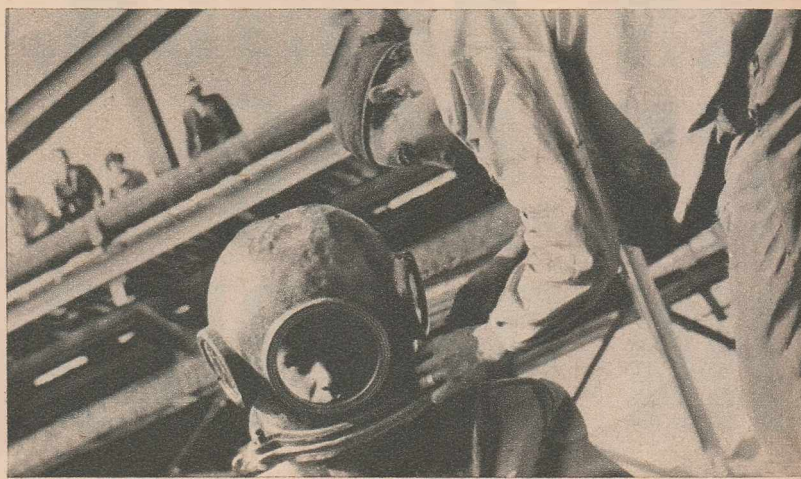
Ploieștiul este azi un oraș mare, un oraș modern, un oraș industrial în care oamenii muncii contribuie cu elan la construirea socialismului în țara noastră. Ei sînt urmașii celor care în anii grei ai exploatării capitaliste au luptat, sub conducerea comunistilor, pentru marile realizări de azi. Un simbol al acestor lupte se află în inima Ploieștiului modern: placa comemorativă ridicată în amintirea luptelor din februarie 1933, duse de petroliști.

Si la Ploiești, aproape zilnic, oameni ai muncii se instalează în noile și confortabilele apartamente din centrul orașului.

INSTANTANEE PE MUREȘ

Scafandru este pregătit pentru lansarea în apă...

Lumea s-a adunat buluc pe pod, privind curioasă peste parapetul metalic. Hai să vedem și noi ce se întâmplă... O ambarcațiune metalică se leagă pe oglinda tulbură a Mureșului, iar pe mica punte a bărcii un scafandru face pregătirile de rigoare ca să coboare în adânc. Ce-o fi căutând oare? Imi aduc aminte de uriașele amfore pline cu grâu de pe fundul Mediteranei, înghițite de valuri cu două mii de ani în urmă; de navele din toate timpurile, scufundate de furtuni, sau de torpile în mările pământului. Dar aici nu cred să fie nici amfore, nici nave...

— Ce căutați?

— Picioarele unui vechi pod de lemn...

— ?!?

— ... din pricina cărora nivelul Mureșului se ridică. Lună de lună se fac aici mari depuneri de nămol, riul se umflă și, în anotimpurile ploioase, prezintă un pericol de inundație — îmi explică scafandru Andronache Constantin. Acum încercăm să desconggestionăm riul...

Mă uit la taciturnul Mureș care curge abia perceptibil. Cum îl mai tulbură oamenii din somnolență! Ar vrea el să se mînie dar, vezi, au trecut vremurile podurilor de lemn, pe care riul le înghițea din cînd în cînd, mînios. Acum se supune docil, că de, n-are încotro!... Mîna omului îl strunește.

I. CORIBAN

Fotografiile autorului

În timp ce lucrează „la fund”, scafandru ține legătura cu „suprafeța” prin telefon.

CARNET TEATRAL BĂCĂUAN

● În stagiunea trecută Teatrul de Stat din Bacău — inclusiv cele două secții ale sale: cea din Piatra-Neamț și cea de păpuși — a prezentat 987 spectacole, la care au asistat 254.890 de spectatori.

● Secretariatul literar al teatrului lucrează cu Victor Bîrlădeanu, Ion Ghelu și B. T. Rîpeanu — acesta din urmă debutant — la finisarea unor piese care vor vedea lumina rampei în această stagiune.

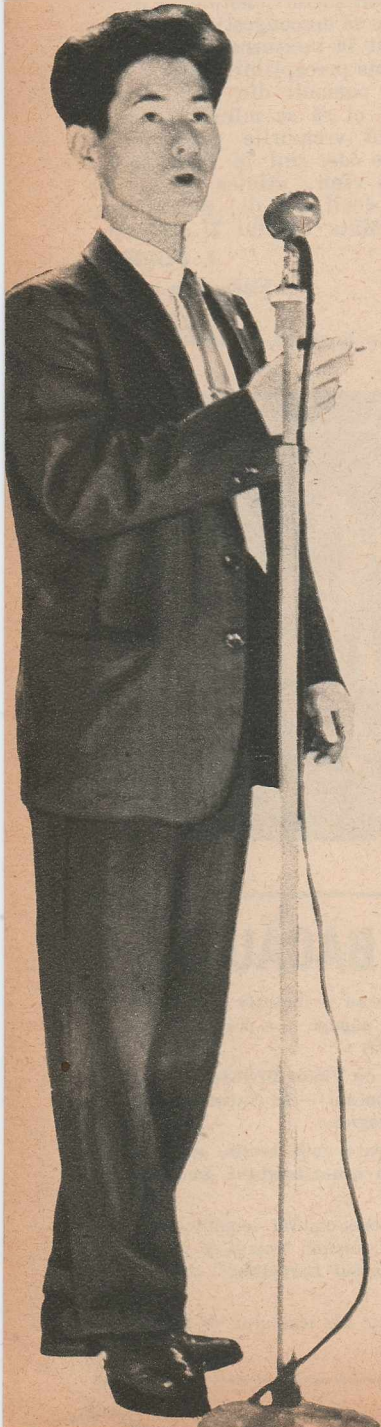
● Artistul emerit Ion Niculescu-Brună va apare anul acesta pe scena băcăuană în rolul lui Willy Loman din piesa dramaturgului american Arthur Miller „Moartea unui comis-voiajor”.

● Tînărul actor Ion Buleandru — laureat al concursului republican al tinerilor actori din 1959 — este și dramaturg. În curînd, teatrul de păpuși „Licurici” va prezenta premiera piesei sale „Voinicul Carpaților”, în care e evocată figura luminoasă a unui haiduc.

● Din cele patru premiere din această stagiune ale teatrului de păpuși din Bacău, trei sînt piese originale.

DIN AFRICA, DIN ASIA, DIN AMERICA LATINĂ..

Simbătă seara... La capătul unei săptămâni de cursuri, la o mică petrecere „în familie”, studentul Tațuo Tereda cîntă în limba japoneză „Serile de lângă Moscova”.

Geoffrey Kimotho Gatende! — Prezent!
— Abdel Moniem el-Şafi!
— Prezent!
— Anasua Gurbaş Tsingh... Tațuo Tereda... Amelia Brito Rojas...

Prezent... prezent... Prezente și India, și Cuba, și Nigeria, și Sudanul... Sute și sute de studenți și studenți de pe toate meridianele și paralelele Asiei, Africii și continentului sud-american sînt prezenți ca într-o familie mare și unită, în amfiteatrele Universității prieteniei popoarelor, care s-a deschis anul acesta la Moscova.

Dar să încercăm să dăm împreună o raită prin acest uriaș edificiu care ocupă suprafața unui cartier întreg — un „cartier” dotat cu... șase facultăți: poli-tehnică, medicină, agronomie, istorie și filozofie, științe economice și drept internațional, fizică și matematici.

Să punem și cîteva întrebări cursanților (nu în calitate de examinatori, bineînțeles...).

Cei mai mulți dintre ei vor insista asupra călduroasei primiri pe care le-au făcut-o profesorii și studenții sovietici. Prilej pentru noi să aflăm că printre cei cinci sute de studenți străini (în următorii ani numărul lor va crește pînă la 2-3 mii, pentru a putea fi satisfăcuți o parte din cei 35.000 de solicitanți) urmează cursurile aceleiași universități și cîteva zeci de tineri sovietici sosiți din diferite republici unionale. Excursii, cinematografe, teatre... Prietenii se leagă repede și tinerii sovietici, pe lângă faptul că se dovedesc admirabile gazde, își ajută cu drag noii lor prieteni, inițiindu-i în „tainele” limbii ruse, principala disciplină care se predă în anul I.

Cursurile au o durată de cinci ani, toate cheltuielile (burse, manuale, asistență medicală, cămine, călătoria pînă la Moscova și înapoi) fiind suportate de Uniunea Sovietică.

Dar... să dăm cuvîntul nigerianului Godfrey Sunday Palta, care ne-a mărturisit că pentru el ziua de 1 octombrie a devenit o zi de două ori memorabilă: în primul rînd pentru că în această zi a fost proclamată independența patriei sale, Nigeria, iar în al doilea rînd pentru că, în aceeași zi, și-a început studiile la Moscova.

— Nu vreau ca patria mea să rămînă în urma țărilor cu o tehnică dezvoltată — încheie el. Iată de ce simt din adîncul sufletului că prin crearea acestei universități Uniunea Sovietică ne oferă posibilitatea de a recupera ceea ce ne-au răpit imperiaștii.

— Dumneata? — ne adresăm unui alt tînar.

— Geoffrey Kimotho Gatende — se prezintă el. La noi, în Kenia, e mare nevoie de ingineri. După absolvirea facultății am să mă întorc acasă să construiesc poduri, șosele, hidrocentrale...

Hidrocentrale în Kenia! Ai crede că-i o glumă, dacă n-ar contrazice-o dîrzenia din ochii tînarului student și nerăbdarea cu care se desparte de noi, grăbind spre amfiteatrul unde se țin cursurile.

Auzim glasul profesorului:

— Lilian Vaiarimo... Amed Murad Taki... Jelnia de la Victoria...

Și răspund viitorii constructori, medici, agronomi, pedagogi, întruniți aici — de pe toate meridianele și paralelele Africii, Asiei și întinsului continent sud-american — într-o singură familie mare și unită: Universitatea prieteniei popoarelor.

George OLTEANU

Fotografii de E. TIHANOV

Cu dragă inimă se lasă „seminarizat” și tînarul Abdulla Jujaev din Kazahstan, pe care colega lui de bancă, indiana Anasua Gurbaş Tsingh, l-a învățat cîteva cuvinte în limba hindu.

— Îmi pare bine de cunoștință. Numele meu e Nancy, Nancy Johnson! — se recomandă o tînară nigeriană, într-un grup de studenți care, laolaltă cu ceilalți colegi, alcătuiesc, indiferent de rasă, naționalitate și credință religioasă, marea și unită familie a Universității prieteniei popoarelor.

↑
 La Expoziția realizărilor economiei naționale a U.R.S.S. Un grup de studenți ai Universității prieteniei popoarelor examinează cu interes copiile fanloanelor duse în Lună de racheta cosmică sovietică.

— Bis! Biis! Africa — și nu numai Africa! — aplaudă un dans rusesc interpretat de noii colegi. →

Un moment din programul artistic. După atenția cu care par să-o asculte colegii ei, nu încapă îndoială că viitoarea ingineră chimistă Amelia Brito Rojas (Cuba) e în voce. ↓

LA

BORDUL

Tic... tic... tic... Acele minutarului se apropie de liniuța roșie a cadranelor ceasului, care ocupă o mare parte din orizontul meu vizual. Peste câteva minute va începe zborul. Poziția incomodă, strînsoarea chingilor costumului antigravitațional, lipsa de zgomote devin enervante. Deși nu e prima oară — situația repetându-se de nenumărate ori în timpul antrenamentelor — totuși conștiința faptului că acum e vorba de un zbor adevărat îmi dă emoții.

A mai rămas un minut. Respir sacadat, trăgând cu putere aer în piept, ca cei care se pregătesc să sară în apă de la înălțime.

Involuntar string pumnii, încheiez dinții. Acum! Gata!

O clipă, două, trei... expir cu putere și clipesc nedumerit. Nu simt de loc senzația apăsătoare, obișnuită la starturile din centrifuga laboratorului. Și senzația de sufocare mă părăsește. Desigur, nu era decât propria mea emoție, căci nava n-a pornit încă: durează citva timp pînă se desprinde de sol, deși motoarele funcționează din plin.

Prin minte îmi trec imaginile starturilor privite de pe rachetodrom... Corpul argintiu, vibrând ușor în lumina proiectoarelor, și învolburarea de flăcări de sub ampenaj. Un salt decizivă metri și apoi... racheta rămîne nemiscată în aer, în vreme ce flăcările continuă să se scurgă tot mai repede, dînd impresia că fuselajul se prăbușește. Totul durează foarte puțin timp și deodată racheta începe să urce, flăcările de sub ampenaj devin mai scurte, orbitoare și corpul argintiu dispare cu repeziciune în înaltul întunecat al cerului, urmărit de o flăcără albă. Probabil că asta e imaginea pe care o oferă nava „mea” celor care asistă acum la lansare.

Deodată, simt pe piept o apăsare din ce în ce mai puternică. Coastele îmi sînt aproape strivite. Urechile încep să-mi vijie. Fotoliul se răsucește automat, pentru a mă

alinea în poziția cea mai adecvată suportării accelerației. Mi-e greață. Am senzația că abdomenul mi-e plin de plumb și stă gata să se rupă... Bătăile inimii le simt tot mai slab, o ceață îmi acoperă vederea... nu mai pot distinge cadranelor ceasului. Mi-e somn... Gîndurile se învolutează și am senzația unei căderi fără sfîrșit...

Cînd am deschis ochii, primul gînd a fost să mă uit la ceas. Au trecut abia 15 minute... Treptat, senzația de apăsare dispare și inima începe să funcționeze tot mai viu, mai puternic. Îmi simt pulsul bătăind în urechi, asemeni unor lovituri înfundate de toabă, care se accelerează continuu.

Aș vrea să mă scol, dar nu reușesc. Curelele mă țin bine legat de fotoliu. Senzația de greață nu a dispărut încă și coastele mă dor la fel de tare. Tot corpul mă doare, de parcă m-aș fi rostogolit pe scări. Sînt urmele acțiunii accelerației, a creșterii greutatei.

Încă puțin și ultima treaptă a rachetei se va fixa pe o orbită cvasicirculară, începînd să se rotească pe drumul neabătut din jurul Pămîntului. Privesc indicatoarele de pe tabloul de comandă din fața mea... Temperatura s-a stabilit la 20°. Presiunea atmosferică e normală. Contoarele de radiații au acele la zero. Beculețele de apel sînt încă stinse; în momentul în care va apare lumina lor roșie, voi putea intra în legătură radio cu Pămîntul.

Pămîntul... este undeva departe de mine — probabil în jos — și totuși nu am senzația aceasta. Parcă sînt în camera de experiențe de la centrul de lansare. Lumina electrică, aprinsă, îmi întărește senzația. Nu știu de ce, dar mă așteptam ca, o dată plasat pe orbită, în Cosmos, cabina să fie inundată de soare. Dar... cum să mă inunde lumina Soarelui, de vreme ce sînt închis ermetic, fără o ferestruică cît de mică? Pot privi afară doar printr-un periscop special și sin-

gurele mele „ferestre” sînt ecranele verzi ale radiolocatorului și ale televizorului. Înseamnă totuși că — mulțumită acestora — nu mă voi plictisi. A, dar uite în dreapta cutia cu șoricei — micile animale au început să plutească din pricina imponderabilității, de parcă ar fi niște pești în acvariu. Dedesubtul lor, bazinul cu chlorella. Șoriceii și chlorella trăiesc într-o simbioză totală — din dejecții și resturile de la șoricei trăiește planta care le furnizează apoi oxigenul și alimentele necesare. Aceasta-i numai pentru început. Cu timpul, sistemul va fi extins și la oameni; și după experimentarea și reușita lui, cosmonauții vor începe să-l folosească și la zborurile cosmice cu durată mai mare.

Este singura posibilitate; în felul acesta nu facem altceva decît să reproducem la scara unei nave cosmice circulația naturală de pe Pămînt.

Întind mîna și apăs butonul radiolocatorului. Pe ecran apare o masă uniformă cu contur rotunjit; la scara distanțelor, indicele arată 302 km. Trebuie să fie Pămîntul. Trag spre mine ocularul mobil al periscopului și mă uit. O sferă negricioasă cu un contur nedeslușit, proiectată pe un fond negru, pregnant, presărat cu multe puncte foarte strălucitoare: Pămîntul și stelele de pe boltă. Sînt oarecum dezamăgit. Credeam că voi vedea o sferă mare, frumoasă, albastră, tivită cu dantelă de nori alburii și cînd colo... masa aceea informează și lipsită de contururi precise. În schimb stelele sînt de o strălucire nefirească și nu clipeesc, așa cum le vedem pe Pămînt.

Beculețul de apel se aprinde și în același timp se aude în cască semnalul de apel. Este Pămîntul. Mă cheamă.

O voce necunoscută numără rar, înșirînd cifră după cifră. Apoi: „Acți Pămîntul! Pămîntul!... Acți Pămîntul! Răspunde dacă mă auzi! Răspunde dacă mă auzi!”

„Te aud, te aud!” Încep să vorbesc nestăpînit... uitînd să dau numele navei. Ce bine că nu mai este nimeni alături de mine! Altfel ar trebui să-mi ascund lacrima ce mi se prelinge sub pleoape.

Vederea mi se încețoșează. Sînt lacrimile care nu vor să se desprindă de gene. Scutur energic din cap și văd deodată în apropierea ochilor mici boabe străvezii plutind în interiorul căștii. Imaginea îmi sugerează o ploaie în care picăturile de apă roșesc ca niște fulgi de zăpadă. Vinovată este tot imponderabilitatea... Tot din cauza ei simt și pulsul atît de accelerat. Vorbirea mi s-a îngreunat, rostesc cuvintele cu mult efort. Am obosit! Deși a trebuit să transmit numai unele date citite de pe cadranele de la bord cît și citeva scurte relații referitoare la starea mea, în general. În definitiv aparatele fixate sub costum, direct pe piele, înregistrează automat comportarea organismului meu și transmit prin radio toate elementele. Știu că dacă mi se întîmplă ceva, imediat va porni de pe Pămînt semnalul de frinare și, automat, nava

cosmică se va întoarce și va ateriza. Acest gînd mă mai liniștește; totuși continuă să mă stăpînească o senzație nelămurită, de teamă parcă. Uneori mi se năzare chiar că în cabină mai este cineva. Întorc mașinal capul în direcția respectivă, fără să văd, bineînțeles, pe nimeni.

Au început să mă doară fruntea și ceafa, iar lumina a scăzut parcă în intensitate. Să se fi micșorat puterea bateriilor electrice? Nu cred! Mai degrabă cred că, din pricina imponderabilității mi-a slăbit vederea.

Aud iar în cască chemarea Pămîntului. Mi se comunică că totul este în ordine și că nava cosmică s-a fixat cu precizie pe orbita dinainte calculată. Privesc ceasul... Au trecut cîteva ore. Pînă acum totul a mers bine, exceptînd starea de oboseală generală și de somn pe care o resimt.

Ar trebui să mănînc... Dar nu mi-e foame. Trebuie totuși s-o fac. Masa de „prînz” e prevăzută în planul experienței. Iau o sticlă, îi scot dopul și încerc să torn din ea în pahar. Nu curge nimic. Scutur mai tare și zeci de bile străvezii și lucitoare se revarsă plutind prin încăpere. Le privesc amuzat. Iau o altă sticlă cu o țevă lungă și subțire înfiptă în dop pe care o răsucesc și o introduc în orificiul special al măștii. Cu buzele apuc țevișoara de cauciuc din interiorul clopotului transparent care îmi acoperă capul și încep să sorb. Încetul cu încetul simt cum tot lichidul (nu știu exact ce este, în orice caz e dulce și cu gust de ciocolată) se scurge în gura mea, de unde, prin simple înghițituri, îl expediez în stomac. Deci se poate mîncă. În condițiile imponderabilității mîncarea nu rămîne undeva la baza limbii, așa cum mai cred astăzi unii.

După masă mă cuprinde somnul și adorm. Mă trezește apelul repetat al Pămîntului; trebuie să mă pregătesc de aterizare. Experiența s-a terminat. Mi-e puțină frică. Dacă prin absurd corpul rachetei se va aprinde la trecerea prin atmosferă? Nu înseamnă că voi muri? Și apoi cum voi suporta efectul de creștere a greutatei datorită frînării? Controlez ca prin vis toate aparatele cu priză exterioră și le deconectez pentru a nu avea legătură cu mediul exterior, care le-ar putea deteriora. O dată deconectate automatele intră în funcțiune și le izolează. Sînt gata!

Deodată, tot corpul navei începe să trepideze, fotoliul se rotește din nou și simt aceeași apăsare în piept. Înseamnă că nava a început frînarea. Dacă totul decurge normal, în mai puțin de două ore voi fi iar pe Pămînt; voi putea dezbrăca costumul; voi respira aer, aer proaspăt. De-abia acum simt gustul neplăcut, metalic, a aerului pe care-l respir, gust datorat recipientilor sub presiune în care e păstrat și, pe măsură ce respirat, filtrat și reintrodus în circuit.

De data aceasta suport mai ușor accelerația, ceea ce și transmit. Vorbesc, vorbesc, vorbesc... fără

NAVEI COSMICE

netare. Atît pentru transmisia directă, cît și pentru imprimarea pe bandă. E filmul vorbit al senzațiilor și stărilor prin care trec.

Deodată o forță mă apasă în caun tot mai puternic, împiedicîndu-mă să mișc măcar un deget... smucitură și din nou o frinare violentă. Au intrat, desigur, în acțiune și frinele aerodinamice, nu numai cele reactive. Am senzația

fizică că mă fac mai mic, că mă chircesc.

O altă smucitură, un balans al fotoliului în care călătoresc și apoi o senzație de liniștire. Inseamnă că frinarea reactivă s-a terminat, cabina desprinzîndu-se de corpul navei. Acum viteza de cădere este mult redusă și acestei reduceri i se datorează senzația de liniștire. Aștept totuși ur ultim șoc, care să marcheze deschiderea parașutei pro-

priu-zise în atmosfera Pămîntului, și apoi izbitura de la aterizare.

Ah! Parcă aș fi căzut într-o groapă! O scuturătură violentă și apoi un legănat puternic. S-a deschis parașuta atmosferică și cabina coboară liniștit. Ce rău îmi pare că nu am o cît de mică ferestruică să pot privi în afară! Cred că aș putea zări în toată întinderea lui, covorul minunat colorat al toamnei, așternut peste văile și colinele

unde voi ateriza curînd. Desigur că elicopterele, asemeni unor gînganii uriașe, roiesc peste tot, urmărind căderea sferei de oțel în care mă găsesc.

...Încă puțin și voi putea să-mi strîng în brațe prietenii, cunoscuții, redevenind... un simplu pămîntean. Dar un pămîntean întors din Cosmos.

Adrian DĂNILĂ

"MÎNDRIE"

1) Se filmează, în curtea Combinatului siderurgic de la Hunedoara, un nou cadru... în fața obiectivului, actorii C. Codrescu și Ilinca Tomoroveanu. În spatele lui, operatorul Al. Roșianu. Iar alături de el, regizorul Marius Teodorescu (mijloc) și secundul său, D. Cocea (stînga).

2) Înainte de filmare, un ultim retuș de machiaj.

3) Silvia (Ioana Bulcă) refuză categoric să se mai căsătorească cu Trifan (Costel Constantinescu).

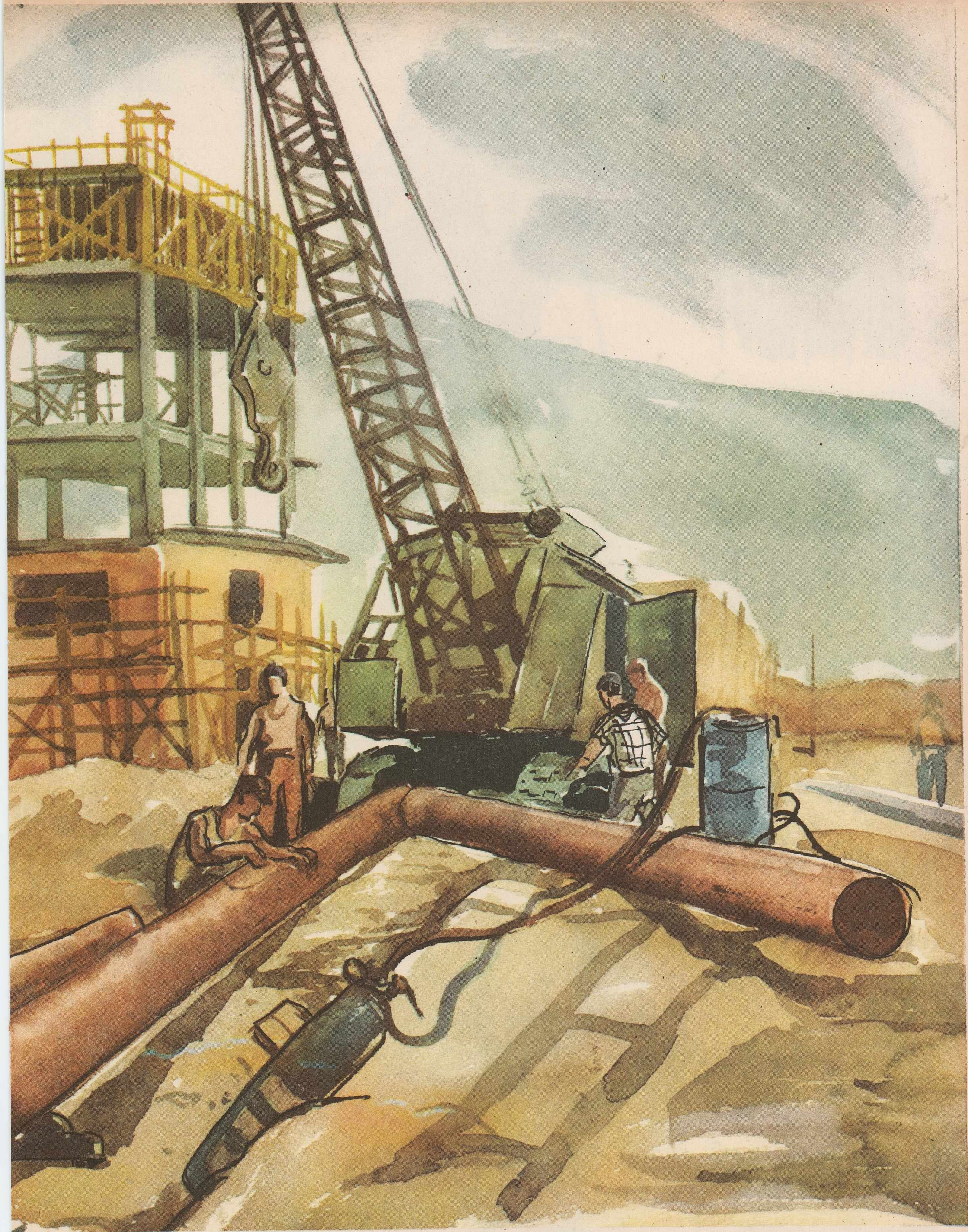
Precum se știe, cuptoarele Oțelăriei nr. 2 de la Hunedoara au o treabă cât se poate de precisă: aceea de a găzdui în pințele lor clocotul oțelului. Și nimeni n-ar putea tăgădui că tocmai oțelarii sînt acei care răspund de treaba asta. Iată însă că astă-vară, atît unele cit și ceilalți și-au schimbat pentru cîteva săptămîni profesiunea. Sau, ca să fim mai exacti, și-au alăturat celei cotidiene o funcție nouă: cuptoarele Siemens-Martin au devenit decor de film, iar oțelarii — actor de cinematograf. E un adevăr... istoric ce va putea fi văzut, negru pe alb, pe pelicula noului nostru film artistic de lung-metraj, „Mîndrie” (și în susținere probe, aceste cîteva fotografii de față). Scenarist și regizor totodată, Marius Teodorescu și-a propus să închine filmul său pasiunii în muncă a omului zimlelor și societății noastre; și și-a ales drept muze Hunedoara și oțelarii ei, pentru că aici pasiunea atinge incandescenta și tensiunea oțelului în clocot, pentru că aici omul încinge o luptă aprigă cu forța colosală a suvolului de foc și triumfă asupra lui. Eroi săi, Andrei Jurcă și Liviu Bota, sînt amîndoi stăpîniți de pasiunea oțelului; dar în timp ce primul se dăruie total și dezinteresat luptei duse colectiv pentru a da patriei cît mai mult oțel, pasiunea lui Liviu se comulorează cu infatuare și orgoliu. De aici — conflictul care riscă să-i despertă pe cei doi vechi prieteni și

chiar să frîneze buna desfășurare a muncii. Cum se va soluționa el și cum va contribui la aceasta Marina, sora lui Liviu și logodnica lui Andrei — urmează să aflați din însăși „spusele” filmului, atunci cînd acesta va rula pe ecrane. Pînă atunci, încă o informație privind interpretii rolurilor: îi veți revedea în film pe Ștefan Ciubotărașu, Geo Barton, Constantin Codrescu, Victor Rebengiu, Ioana Bulcă,

Costel Constantinescu. O veți cunoaște în rolul principal pe tînăra debutantă Ilinca Tomoroveanu (studentă în anul I al Institutului de artă teatrală și cinematografică „I.L. Caragiale”) și veți admira firescul oțelărilor hunedoreni, care și-au făcut cu aceeași seriozitate și răspundere treaba de figuranți ca și pe aceea de siderurgiști.

S.F.

Matia MATEI:

„Pe șantier“ (acuarelă) — Din ciclul „Onești noi“

Gh. COSTIURIN: Trei portrete de muncitori de pe un șantier de construcții (cărbune):

- ① „Muncitoare“
- ② „Excavatorist“
- ③ „Zugrav“

Dumitru NEGREA: „Citind cuvântarea tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej cu privire la situația internațională“ (creion)

Vasile DOBR

de nisip" (monotip)

asile DOBRIAN : „Se construiește o casă nouă" (gravură în linoleum)

Tia PELTZ: „La poarta taberei de pionieri“ (acuarelă)

Tia PELTZ: „Cimpoierul Stanciu Dumitru, din comuna Aluniș, reg. Pitești“ (tuș)

Tia PELTZ

„Se amenajează tabăra de pionieri Budila “ (acuarelă)

PROFESIUNEA DOAMNEI CONTESE

ȘI A ALTOR LADIES AND GENTLEMEN

de V. SAVIN

● O DOAMNĂ WARREN MODERNĂ ● TARIFELE DOAMNEI CONTESE ● DIFERENȚA DINTRE DOAMNA WARREN ȘI CONTESA MARESCA ● UN BUSINESS RENTABIL SUB ORICE FORMĂ AR FI PRACTICAT ● NIȘTE STILOURI-„MINUNE“ ȘI UN NEGUSTOR PIOS ● URA! MORALA A FOST SALVATĂ!

Vă amintiți de incisiva piesă a lui G.B. Shaw, „Profesiunea d-nei Warren“? Era vorba, în acea piesă, despre o onorabilă doamnă, cu vechi și trainice legături în înalta societate britanică, și despre prietenii ei care, sub masca onorabilității, se îndeletniceau cu cel mai murdar dintre comerțuri: traficul de carne vie. Dar doamna Warren nu era matroana unui bordel oarecare — fie el chiar și pentru uzul „înaltei societăți“ — ci conducătoarea unui adevărat concern ce activa pe scară internațională, dispunând de o rețea de agenți și „comptoare de comerț“ ce livrau „marfa“ cu aceeași promptitudine „clienților“, fie că erau cei din Bruxelles, cei din Londra sau cei din Viena...

O DOAMNĂ WARREN MODERNĂ

Ne-am amintit de toate acestea citind o știre sosită din New York și reprodușă de ziarul elvețian „Die Tat“. E vorba, în această știre, de o doamnă Warren contemporană, care posedă însă, față de codoașa din piesa lui Shaw, două blazoane în plus: e americană și... contesă.

Se numește Elisabeth Speddino Maresca, are 45 de ani și — după cum relatează zierele — e contesă veritabilă, recunoscută ca atare de societățile de... heraldică. Dar titlul nobiliar nu-i justifică și areea. Astfel că, în urma unor denunțuri, încă din luna mai poliția new-yorkeză a arestat-o sub acuzația că se ocupă cu ceea ce de fapt se ocupă: conducerea unei rețele de prostituție. Bineînțeles că doamna contesă a negat totul și, dispunând de bani din belșug, a depus o cauțiune de 25.000 de dolari (sumă cu ajutorul căreia—conform datelor oficiale— ar putea trăi onorabil timp de un an 6 familii americane de câte 4 persoane!) în schimbul căreia

i s-a redat libertatea — inclusiv cea de... acțiune.

Probabil însă că în elegantul ei apartament de pe Fifth Avenue „afacerile“ nu au fost sistate. Astfel că, arestată a doua oară în luna iulie și pusă în fața probelor concrete, doamna contesă n-a mai putut nega, fiind silită să recunoască patru din cele șapte capete de acuzație ce i se aduceau și, ca atare, ajungând în fața tribunalului.

TARIFELE DOAMNEI CONTESE

Ce-a reieșit din anchetă?

Doamna contesă Maresca avea un venit net de peste 100.000 dolari anual, realizat prin dibăcia, pricepera și inițiativa de care știa să dea dovadă în plasarea celor 35 „call-girls“ pe care le angajase. „Plasarea“ aceasta era asigurată prin relațiile pe care doamna contesă le avea în „înalta societate“ din Statele Unite și din Europa occidentală (pentru că, asemeni doamnei Warren, contesei Maresca îi plăcea să „lucreze“ pe scară internațională). Dar, în timp ce eroina lui Shaw, o mică burgheză oarecare, livra „marfa“ cu toptanul pentru stabilimente de toată mîna — contesa Maresca, o adevărată aristocrată, lucra cu un număr restrîns de „fete“: cele 35 de „call-girls“ (termen american provenit din cuvintele „to call“ = a chema și „girl“ = fată — și menit a ascunde adevăratul conținut, care în orice limbă a lumii s-ar traduce prin prostituată de... lux). Plasate numai unor oameni ce puteau să plătească bine, „fetele“ doamnei contese lucrau pe tarife corespunzătoare blazonului patroanei lor: costul unui rendez-vous se ridica pînă la rotunda sumă de 300 dolari. (În paranteză, din nou o referire la cifrele oficiale: cu această sumă o familie mijlocie ameri-

cană poate și trebuie să trăiască circa 3 săptămîni!)

Cine erau „clienții“, cumpărătorii grațiilor celor 35 de „fete“ ale doamnei contese — e ușor de înțeles!

DIFERENȚA DINTRE DOAMNA WARREN ȘI CONTESA MARESCA

Ce s-a ales din procesul doamnei contese nu știm și nici nu are importanță. Nu e de loc exclus ca, mulțumită relațiilor ce și le-a creat prin odiosul său comerț și mulțumită faptului că dolarii pe care-i posedă nu au miros, tribunalul new-yorkeț să se fi lăsat pînă la urmă... înduioșat de nefericirile unei biete orfane în vîrstă de 45 de ani și să fi clasat dosarul. În același timp însă nu e exclus nici ca doamna contesă să se fi ales totuși cu o condamnare: pentru evaziune fiscală. Dar nu asta este cel mai important lucru. Elementul cel mai semnificativ e fenomenul în sine: cu cît sînt mai „înalte“ cercurile, grupurile, clanurile aristocrației (heraldice sau... financiare) din țările occidentale, cu atît mai murdare sînt afacerile la care se pretează.

Eroina lui Shaw, atunci cînd fiica sa, față de care-și ascunsese întreaga viață oribila profesiune, află adevărul — își descarcă sufletul, dezvăluind, în felul ei, o adevărată tragedie: copilă de oameni săraci din puritana Anglie, ea

PE TOATE MERIDIANELE LUMII CAPITALISTE. Fotoreporterul Caio Garruba, colaborator al revistei italiene care-l are evoluția „artistică“ a interpretei de „strip-tease“ asupra unuia dintre cei ce agreează asemenea „spectacole“. În cele trei imagini pe care le-a surprins, îl putem vedea pe unul dintre spectatori în diferite momente ale oribilului spectacol, trecînd de la mirare la satisfacția libidinoasă și de la aceasta la o adevărată stare de paroxism.

Scena se petrece într-un bar dintr-un oraș portuar mediteranean, iar eroul fotoreportajului este un bogat negustor. Ceea ce se petrece nu este însă ceva specific țărilor din această regiune ci, dimpotrivă, o „producție“ importată de peste Ocean!

IMPEDIMENTA ACȚIONII duse de reprezentanții opiniei publice și de organizația fatidică „Loja Internațională a Artiștilor”, care grupează 2.500 de artiști și care au cerut cu energie interzicerea „strip-tease”-ului — proprietarii barurilor din München au obținut autorizație pentru practicarea acestui soi de „dansuri”.
In fotografie: o seară obișnuită în barul münchenez „Intermezzo”. Decorul: o scenă și două lumânări; costumația: un slip; interpretă: „artista” Evelyne Smith. Spectatorul: neidentificabil, dar ușor identificabil — reprezentanții ai descompusei burghezii vest-germane.

a fost pusă în tinerete în fața alternativei fie de a accepta să se prostitueze ea însăși, fie de a prostitua ea pe alte fete. Și a preferat să fie ea cea care exploatează!

E o circumstanță atenuantă? Desigur că nu! Este însă — dacă vreți — o explicație... atenuantă.

Doamna contesă Maresca n-a avut de făcut față unei asemenea situații. Ea a fost trimisă spre dezgustătoare-i ocupație de relațiile pe care le avea prin poziția socială obținută prin naștere și de setea nestăvilă de câștig, indiferent prin ce mijloace, care caracterizează virfurile societății burgheze contemporane.

UN BUSINESS RENTABIL SUB ORICE FORMĂ AR FI PRACTICAT

Murdarul business al doamnei contese Maresca nu este, desigur, un monopol american. El se practică în toate țările în care domnește puterea banului, și sub toate formele posibile. De la societățile comerciale organizate după modelul marilor monopoli, până la primitivul comerț de sclavi a cărui formă nu s-a schimbat din antichitate până azi.

Da, în a doua jumătate a secolului al XX-lea se mai practică și comerțul primitiv de sclavi — și mai ales de sclave — în ciuda existenței și concurenței unor „societăți” mai mult sau mai puțin anonime care-și fac afacerile legal, plătind ueneri impozite, trăgând alteori chiulul fiscalului.

Concret: o așa-numită „organizație antisclavagistă” din Anglia (țara de baștină a doamnei Warren!) a înaintat Organizației Națiunilor Unite mai multe documente privitoare la comerțul cu sclavi practicat în Arabia Saudită — în „monarhia petroliferă a lui Saud”, cum o numește ziarul „St. Galler Tagblatt”, care transmite știrea. Printre altele, un negustor de sclavi arestat în Irak a declarat în fața poliției că a „adunat” 50 de fete pentru a le vinde la Riad, capitala Arabiei Saudite. El a afirmat că îl aprovizionează în permanență pe însuși regele Saud cu asemenea „marfă”.

Conform unei consacrate formule gazetărești, comentariile sînt aici cu totul de prisos.

NIȘTE STILOURI-„MINUNE” ȘI UN NEGUSTOR PIOS

Desigur că a trafica cu imoralitatea nu înseamnă numai a face comerț cu carne vie. Există și alte mijloace, mult mai... morale. Unul dintre

acestea a provocat recent un mare scandal în Belgia.

Știți ce este o „pin-up girl”? Este o creație a „civilizației” și „liberei inițiative” americane, născută din nevoi... militare. Este o fată care acceptă să „îndulcească” sub formă de imagine fotografică, zilele de militărie ale soldatului american. În traducere literală s-ar putea zice că este: „fata-pioneză”. Și denumirea vine de la faptul că militarii americani sînt din belșug aprovizionați cu fotografii de „pin-up girls” în costume de baie, pe care și le prind cu pioane pe spatele ușilor de dulapuri din cazărțile lor.

După această documentare, să vă facem cunoștință cu un alt produs al culturii americane contemporane: „strip-tease”. Acesta este spectacolul în care o fată — o „girl” — trebuie să se dezbrace încetul cu încetul, pe o scenă, în fața unei săli pline de bețivani libidinoși, care pentru dolarii plătiți au dreptul să debiteze și să comită orice fel de ne-cuviințe. Comerțul acesta

„artistic” a cunoscut în ultimii ani o mare înflorire în Occident.

Tehnica și „Kultur”-ul militaristilor vest-germani, geloase pe succesul obținut de americani în acest domeniu, au recurs la un mijloc de ingenioasă concurență: „pin-up girl” și „strip-tease” comasate și prezentate în miniatură. Un nevinovat stilou cu bilă, ținut în poziție de scris, prezintă celui ce-l examinează imaginea unei „pin-up girl” foarte atrăgătoare, relativ destul de decent îmbrăcată într-un costum de baie. Dar imediat ce stiloul este înclinat, începe spectacolul de strip-tease: datorită unui joc de nuanțe, costumul simpaticei tinere dispare progresiv, oferind în cele din urmă „spectato-

ÎNCĂ O CONTESĂ! Contesa Maresca nu este singurul exemplar din fauna aristocrației și a „lunii mari”, în genere, care în ultima vreme s-au dovedit a fi de fapt niște simpli proxeneți. Așa-numita afacere a „baletului roz”, care a declanșat un mare scandal în „high-life”-ul parizian, a implicat 22 de asemenea proxeneți. Ei au fost acuzați că au atras minore pe care le-au aruncat, mai mult sau mai puțin camuflat, în ghearele prostituției. Printre cei 22 de acuzați în procesul ce a avut loc la Paris s-au aflat și 3 femei, care se specializaseră într-o anumită „ramură de activitate”; atrăgeau adolescenți la orgiile ce se organizau la reședința oficială a d-ului Le Troquer — un cunoscut politician în vîrstă de 75 de ani, fost președinte al Adunării naționale franceze — și în palatele altor oameni de afaceri bogați.

Printre proxeneții din fruntea acestei bande se afla și o contesă: Elisabeth de Pinajeff.
In fotografiile alăturate — doi dintre acuzații din această afacere: contesa de Pinajeff (dreapta) și politicianul Le Troquer (stînga).

ului” priveleştea unei Venus dintr-un local de noapte.

Invenția aceasta atît de ingenioasă a invadat piața belgiană. Temîndu-se probabil de scăderea devalorului, vînzătorii de fotografii de „pin-up girls” și organizatorii spectacolelor de strip-tease au sesizat organele fiscale. Și, bineînțeles că s-a constatat că „stilourile-minune” ajunseseră din R.F.G. în Belgia prin contrabandă, eludîndu-se plata taxelor vamale. Importatorul, un bogat negustor din Eupen, a ajuns astfel eroul unui mare scandal financiar. Un mic amănunt: negustorul din Eupen se bucură de multă... onorabilitate și de renumele unui om foarte... pios, un stil al parohiei din care face parte...

Bigotul comersant și apropiatar din Eupen a ajuns erou de scandal pentru că a comis o evaziune fiscală. Nu pentru că a răspîndit pe piață o marfă pornografică. Pentru așa ceva nu există restricții...

URA I MORALA A FOST SALVATĂ!

Și, totuși, simțul moral funcționează.

Da, într-adevăr, toate faptele amintite nu trebuie să ne ducă cumva la concluzia că societatea burgheză contemporană ar fi pierdut simțul moralului. O știre primită din Austria prin intermediul aceluiași „St. Galler Tagblatt” din 4 octombrie ne poate liniști pe deplin: așa-numita comisie pentru protecția tineretului landului Salzburg a luat o măsură minunată, radicală, salvatoare am putea zice — pasișîndu-l pe Cașavencu. Spre a împiedica pervertirea tineretului austriac (care nu are la dispoziție decît: filme pornografice americane, stilouri-„minune”, prostituite legalizate, spectacole de strip-tease etc., etc.), această faimoasă comisie a impus interzicerea pentru tineret a operetei „O noapte la Veneția” de Johann Strauss!

Motivarea acestei măsuri este foarte întemeiată: în cunoscuta operetă, un erou pleacă la Veneția cu intenția de a seduce o femeie!

Referatul comisiei de care am amintit arată clar: această parte a operetei ar putea „să pericliteze moravurile tineretului”!

Ura! Morala a fost salvată! Negustorul din Eupen va face o nouă danie parohiei sale, doamna contesă Maresca va depune o nouă cauțiune (și va ridica tarifele pentru a-și scoate paguba!), doamnele și domnii Warren de pe toate meridianele lumii capitaliste își vor continua, „în pace și onor” (poate fi și o aluzie la o „onorabilă” familie de oameni de afaceri din România de pe vremuri...), afacerile lor.

Pentru cinism și ipocrizie: de trei ori ura!

Micul toboșar

de Fernando MAMORA
— scriitor portughez —

Ilustrație de Tia PELTZ

Cea mai îndrăgită jucărie a lui Jenito era toba pe care o primise, cu doi ani în urmă, cadou de ziua nașterii sale. Toată ziua o bătea, fără încetare. Cei mari ar fi vrut să i-o ia și s-o ascundă, dar tatăl lui Jenito, omul cel mai bun din lume, prietenul cel mai apropiat al fiului său, îi spuse:

— Jenito, dacă mai continui în felul ăsta, ai să spargi toba. Desigur că ți-ai cumpăra atunci una nouă, deoarece știu cât de mult ții la cea veche. Eu cred însă că ar fi totuși mai bine dacă ai bate-o mai rar, să zicem, duminica.

— Bine, tată — răspunse Jenito. Dar pot dormi cu ea?

Cererea a fost aprobată și de atunci, în fiecare seară Jenito se culca cu toba alături, imitând-o în acest fel pe surioara lui, care dormea cu păpușica ei cu ochi verzi.

Jenito avusese și mai înainte o tobă, dar nu una adevărată, ci desenată, pictată. Tabloul era în sufragerie și reprezenta o bătaie: soldați în mîndire, cu tricornuri pe cap, drapele fluturînd în vînt, cai nervoși; în mijloc, un tînăr toboșar, mindru, plin de sine, în poziție de drepti, cu o căciulă albastră. Reflexe roșiatice cădeau pe miinile și toba lui, în timp ce restul tabloului era șters, parcă încetșosat. Jenito privea adeseori tabloul și de multe ori i se părea că totul prinde viață, că armăsarii încep să necheze și să frămînte pămîntul cu copitele, că soldații pornesc cu baionetele ascuțite, că drapelele filfiie de-adevărat. Bătaia tobei îi însuflețea. Și-n ce ritm mai bătea toba! Ce sunete puternice chemau la luptă! Toată casa răsuna de bătăile tobei.

— Tu n-o auzi, Gida? — o întrebă o dată pe soră-sa.

Gida începea și ea să înțeleagă anumite lucruri care păreau de neînțeles pentru cei maturi. Amîndoi ascultau tropăitul îndepărtat al cailor, vîietul însuflețit al bătaiei. Fetitei i se părea și ei adeseori că soldații încep să se miște, să coboare din cadru și să se repeadă cu baionetele asupra-i. În asemenea ocazii o cuprîndea spaima și printre lacrimi murmură:

— Mi-e teamă, Jenito, nu mai vreau s-o aud...

Nu rămînea deci altceva decît să asculte doar el. O asemenea tobă visa Jenito în fiecare noapte; pentru o astfel de tobă ar fi renunțat la orice.

...Cînd, de ziua sa, se trezise cu toba alături, o bucurie nespūsă îi năpădise sufletul. Alergă în sufragerie, privi îndelung tabloul, încercă să imite expresia energetică a tînărului toboșar, apoi începu să bată, de-i sculă pe toți ai casei. Tatăl îl mustră:

— Ai să spargi toba, Jenito...

Tatăl lui Jenito era un om excepțional, care nu s-a plecat vreodată în fața cuiva. Ce interesantă era acea mișcare a mîinii sale, cînd înlătura șuvițele de păr căzute în ochi în timpul discuțiilor! De cîte ori nu-i venise lui Jenito să-i spună: „un adevărat tată!” Pentru el, tatăl său însemna omul cel mai

bun, cel mai curajos, cel mai puternic din lume. Lucra în uzină, pleca dis-de-dimineată, așa încît Jenito nu-l vedea decît seara.

Poate de aceea băiețașul nu-i iubea pe acei necunoscuți care veneau seara la tatăl său; se închi-deau cu toții în odăița în care era biroul tatălui, plin cu cărți. Tatăl nu putea trăi fără ele.

— Mămico, cine-s oamenii aceia?

— Prietenii tatălui tău!

— Și de ce se închid în cămăruță?

— Tata le explică... Nu trebuie să-i deranjăm.

— Și noi de ce n-avem voie să-i ascultăm?

— Fiindcă vorbesc de-ale lor...

Învată... Se pregătesc pentru examene.

— Și eu o să dau examene?

— Firește... Dar examenul lor e mult mai greu...

Ce ciudată și misterioasă este lumea celor mari!

Duminicile și le petreceau împreună. Se plimbau prin parcul orașului, citeodată mergeau pînă-n satul învecinat, culegeau plante pentru ierbar sau se duceau la vreun meci de fotbal. Ulițele strîmbe și murdare din cartierele celor săraci îl îngrozeau totdeauna pe Jenito. Oare de ce se duce atît de des tata acolo? Ce-ar putea spune ceva bun acelor oameni?

— Du-te și te joacă cu copiii, pînă ce termin eu...

— Tăticule, pot să le arăt toba?

— Da... dar să nu le spui nimic despre soldați... Nimeni nu trebuie să iubească războiul.

— De ce, tăticule? Soldații nu sînt oameni curajoși; eroi?

— Curajul ți-l poți manifesta altfel, Jenito. Trebuie să-i iubești pe oameni!

Într-o seară se întîmplă un lucru neobișnuit. Un automobil frînă brusc în fața casei. Pași grăbiți se auziră pe scară, apoi bătăi nervoase în ușă. Mama alergă la fereastră, dădu perdeaua de o parte și exclamă:

— Uite-i!

Tata alergă în cămăruță, luă niște hîrtii, le dădu unchiului, care se-ndreptă spre fereastră dinspre curtea învecinată. Se opri și strigă:

— Hai, Jeronimo!

Pe fruntea tatălui se conturară riduri adînci. Nu-și mai îndepărta șuvițele de păr căzute-n ochi, cu acel gest cunoscut al mîinii. Stătea calm, făcînd doar cu capul:

— Nu!

— Vino, Jeronimo, n-avem vreme de pierdut.

— De ce?

Lovituri tot mai puternice răsuna în ușă. Palid, unchiul dispăru pe fereastră. Mama așteptă o clipă, apoi porni calmă să deschidă ușa.

— Jenito, treci în odaia ta!

Plecînd, copilul privi pe fereastră. Oamenii din stradă purtau pălării trase pe ochi. Din mașina neagră coboriseră polițiști înarmați, răspîndindu-se pe trotuar în dreapta și în stînga.

★

Tatăl lipsi vreme îndelungată. Nici prietenii lui nu mai veniră, ca și cum cineva i-ar fi înștiințat că el se acasă.

Mama nu-i spunea decît atît: tata a plecat.

— Cu prietenii?

— Nu, Jenito, ăia n-au fost prieteni.

Atunci intervenea unchiul, cu vocea lui tremurînd de ură:

— Prieteni? Spune-le mai bine bestii!

Oare de ce vorbesc cei mari uneori atît de neînțeles? Ce-i cu tata și cu unchiul? În definitiv, ce s-a întîmplat? Din clipa în care oamenii aceia — bestiile, cum le spunea unchiul — l-au luat pe tata, totul s-a schimbat în casă.

Jenito privea tot mai des tabloul, soldații, pe tînărul toboșar cu căciula albastră. O, dacă ar fi putut bate toba în seara aceea, cum s-ar mai fi speriat și-ar fi luat-o la fugă bestiile alea! Știa că tata nu a plecat de bunăvoie și că nici nu călătorește undeva. Dar ce-a făcut oare? De ce nu l-au apărut mama, unchiul, vecinii și chiar el? Într-adevăr, ceva nu fusese în ordine, lipsise ceva...

Da, lipsise toba.

Lunile treceau încet și triste fără tata, și Jenito începu să se

simtă vinovat. De ce oare nu s-a gîndit atunci la tobă?

În cele din urmă, însă, tatăl se-ntoarse; dar nu mai era cel dinainte. Slăbise, se-ncovoiasă, avea privirea tristă, abătută, fire argintii îi apăruseră în păr. Jenito se ascundea adesea într-un colț al cămăruței și plîngea amar. Nu întrebă nimic, se simțea jignit: de ce oare nu i se destăinuiau și lui întîmplările din lumea cea tainică în care tatăl său își trăise o parte din viață?

Apoi, încetul cu încetul, totul reintră în făgașul obișnuit. Reîncepură vechile plimbări, dar tatăl nu vorbea niciodată despre cele întîmplate.

Într-o zi se duseră la strand. Pe spatele ars de soare, musculos, al tatălui, văzu niște cicatrice proaspete.

— Ce-ai acolo, tată?

— A, nimica; am căzut pe un morman de cioburi...

— Dar eu nu te-am văzut cu haina ruptă...

— Nu... eram fără haină.

Tatăl mințea. Jenito simți că-l podidesc lacrimile. Își acoperi

fața cu mâinile. Își mușcă buzele pentru a nu-l năpădi plînsul. Tatăl îl mîngîie pe umeri și-i spune: — Ascultă, Jenito... cicatricele pe care le-ai văzut nu sînt... Cum să-ți explic?...
— Jenito suspină și-și șterse ochii:
— Atunci, cine ți le-a făcut?
— Îți amintești de seara aceea cînd m-au luat?
— Ei au făcut asta?
— Da!
— Dar de ce te-ai lăsat luat?
— Băiețușule, sînt lucruri pe care copiii nu le pot înțelege.

Jenito își plecă capul, străduindu-se să găsească cuvintele:
— Dar eu... și eu sînt bărbat!
Tatăl se făcu că n-aude și-i arătă o barcă ce se apropia de debarcader.

★

Niciodată pînă acum lui Jenito nu i-a apărut atît de străină și atît de neînțeleasă lumea celor mari, ca-n acele zile neliniștite. I se părea că oamenii sînt asemenea furnicilor care trăiesc în mușuroaie. În cuvintele, în gesturile și pînă și-n veselia lor era parcă ceva nelocul lui, ceva foarte-foarte rezervat. Tatăl, mama, unchiul nu mai erau atît de posomorîți ca altădată și discutau agitat.

Tata cunapăra zilnic trei-patru ziare și comenta indignat cu prietenii lui ultimele știri. La fel se comportau și vecinii: se agitau, citeau ziarele, pe care le smulgeau de-a dreptul din mâinile vînzătorilor. Oare ce se petrecea? Nimeni nu-i răspundea. Simțea că nu mai e în stare nici să respire ca înainte.

Era însă convins că ceva se va întîmpla, foarte curînd.

Într-o seară, tatăl și unchiul veniră tîrziu acasă. Nu observară că el și Gida nu dorm. Agitat, tata îi spuse mamei:

— Strada-i plină de polițiști. Lîngă canal sînt tancuri...

Tancuri... Tata a spus „tancuri”. Acum e ușor de înțeles. În curînd vor începe deci lupte, cu desfășurări de steaguri, cu bătăi de toabă. Și tata — o știe bine Jenito — își va procura de undeva arme.

A doua zi tata a dejunat mai devreme. Înainte de a pleca, l-a luat deoparte.

— Trebuie să-mi promiți că nu ieși din casă.

Jenito nu răspunde.

— Imi promiți?

— De ce, tată?

— O să fie zarvă mare pe stradă, oamenii or să strige... Orice s-ar întîmpla însă, tu să nu ieși.

— Oameni pe strada noastră?

— Pe toate străzile; dar poate că aici vor fi mai mulți decît în altă parte. Imi promiți?

— O să pot să privesc de la ferăstră?

— Da, dar să fii atent.

— Tată, ce-o să fie? Paradă?

— Va fi primit cineva. În curînd va sosi. Pe el îl vor conduce. Probabil că vor trece și prin fața casei noastre.

— Cine-i tată? Vreun fotbalist mare?

— Nu, nu-i fotbalist... Imi promiți?

— Îți promit — spuse Jenito, fără nici o convingere.

Tatăl își puse haina. După o oră, Jenito auzi un vuiet slab, care, pe măsură ce se apropia, creștea întocmai ca o furtună. O neliniște inexplicabilă îl cuprins; ar fi vrut să alerge, să strige, să lupte, să-nfrunte vijelia. Privi pe ferăstră. Pe cele două trotuare se înșirau polițiști. Curînd, sosiră întăriri. Două plutoane de soldați blocară trecerea peste pod.

— Gida, Gida, vino-ncoa, ia privește!

Gida se cățăra pe scaun. Mama nu era în cameră; trebăluia undeva în bucătărie, în curte sau poate era în stradă.

Polițiști, pretutindeni polițiști, dar oamenilor nu le păsa de ei.

Deodată, la capătul străzii își făcu apariția mulțimea tăcută. Pe măsură ce se apropia, tăcerea ei părea tot mai amenințătoare, mai apăsătoare... Oameni, în șiruri lungi... Mii și mii de oameni...

Și veneau într-una, fără încetare. Se apropiau cu pași siguri, cu hotărîrea de a spulbera pe oricine li s-ar fi pus în cale. Polițiștii începură să dea înapoi. Era război, dar fără drapele și bătăi de toabă. Jenito însă simțea că oamenii aceștia se pregătesc de atac, întocmai ca și soldații din tablou. Și, dintr-o dată, i se lumină înțelesul vieții adulților.

Îl văzu pe tatăl său în mulțime.

— Privește, Gida! Tata! Uite-l pe tata!

Tata era acum soldat și părea

neînfricat în fruntea mulțimii.

— Tată! — strigă Jenito, dar vocea i se topi în liniștea nefirească.

Coloana de oameni se opri deodată, ca și cum uraganul ar fi silit-o s-o facă. Strada era plină de polițiști cu baionete amenințătoare. Rumoare surdă. Lui Jenito începu să-i bată puternic inima. Ar fi vrut să vadă eroismul cucerindu-i pe oameni, ar fi vrut să le vadă explozia mîinii și apoi să le elogieze curajul.

Mulțimea porni din nou, dar polițiștii cu baionetele o siliară să se retragă. Rîndurile se răriră. Oamenii începură să se împrăștie. Cu un gest al mîinii, același gest pe care-l făcea și tatăl său, Jenito își șterse broboanele de sudoare de pe frunte. Nu, tata nu poate fi învins. Se uită la tablou: cai fornăind, soldați, toboșarul... Da, e nevoie și de toabă. Dar a promis... Nu, nu poate sta...

Începu să bată de cum coborî. Se strecură prin mulțime. Ajunse în capătul coloanei.

★

După cîteva ore, curioșii priveau urmele gloanțelor în ziduri. Căutau balta de sînge unde căzuse un băiețuș cu o toabă. Singele fuse se spălat. Oamenii spun că polițiștii, ori de cîte oriucid, fac să dispară petele de sînge. Dar urmele gloanțelor pe ziduri rămîn.

În romînește de V. ANTON

CÎND BARONUL MÜNCHHAUSEN SPUNE ADEVĂRUL...

Faptul este cunoscut: Înaintea fiecărei premiere capătă o înfățișare tragică și abia după ce publicul „a văzut și plăcut” începe iar să-și împartă glumele (adică, așa cum spunea cîndva, „să joace pe textul său”). Da, este vorba despre Nicolae Gărdescu. De curînd însă, tristețea accentuată a figurii sale părea că anunță... două premiere consecutive. Cauza? Au aflat-o cei care, în seara zilei de 31 octombrie, l-au văzut apărînd pe Scaur din „Fîntîna Blanduziei”, purtat în lectică de către artiști de seamă ai Teatrului Armatei. Explicația: Nicolae Gărdescu împlinea 35 de primăveri... comice și se afla la spectacolul său jubiliar.

Cum orice aniversare este un bun prilej de amintiri, credeți că ați putea face un scurt bilanț al activității dv. în slujba numeroaselor muze? — Îi întrebăm noi pe proaspătul sîrbătorit, cunoscut atît spectatorilor de operetă, revistă, teatru sau film, cît și auditorilor emisiunilor în care, de mai bine de zece ani, îl prezintă pe baronul Münchhausen sau pe faimosul Tartarin din Tarascon. O paranteză explicativă ar putea scuza intructivitatea termenului „bilanț” în acest debut de conversație. În mijlocul ambianței sale

casnice, mobilată cu ediții princeps, fotografii cu Tony Bulandra, Ion Manolescu, Vraca, Timică, Dacian, cu bibelouri sau cu un impozant scrin — care adăpostește fișele unui viitor dicționar al teatrului românesc — sugubățul baron devine o persoană foarte serioasă și nemișcoment de ordonată. Doriți să știți care sînt cele 614 roluri interpretate pînă acum de Gărdescu? Răsfoiți catalogul său, liniat contabilicește, în care se poate vedea pînă și numărul reprezentațiilor la care a participat — nu mai puțin de 8.000.

De fapt am devenit actor — imi dă replica Gărdescu — printr-o serie de farse făcute familiei, care mă dorea avocat, și apoi maestrului Nottara, pe care l-am convins că în monologul recitat la primirea în Conservator, și care necesita o vorbire afectată, grașierea mea era... simulată. Mi-am făcut apoi intrarea în dramă cu roluri — nu zimbiți, vă rog — de june prim. Camil Petrescu s-a întrebă chiar, într-un articol, dacă nu aș fi eu cumva „acel mult așteptat prim amoret al teatrului românesc!?”

— Și ce v-a făcut să treceți la ceva mai... serios?

— Mărturisesc că, deși imi place mult drama, am avut de la început dorința să fac roluri de compoziție

„serioasă” în comedie. Un timp am oscilat între scena operetei, a teatrului de revistă și a celui de proză. Publicul a decis și iată-mă, definitiv, actor de comedie.

— Pentru că pînă nu demult erați cunoscut mai ales ca interpret de operetă, care rol vă este, pe acest tărîm, mai drag?

— Ultimul, adică cel al marinarului Filip din „Vînt de libertate”, a cărui primă interpretare pe scena noastră imi aparține.

— Ca să nu vă mai pun aceeași întrebare pentru comedie, dramă sau film, poate e mai bine să faceți un „potpourri” din rolurile care vă sînt mai aproape de suflet.

— Ar trebui să vorbesc atunci cam despre toate rolurile interpretate în ultimii 15 ani. Să nu vă mirați dacă am să încep cu Stanciu, bucătarul din piesa amicului meu N. Tăutu, „Furtună de primăvară”. El aduce în scenă un vechi deziderat al meu — rolurile comice pozitive; înșignă din „Căsătoria” lui Gogol; pisalogul ridicul Chicaneau din „Împrecinații” lui Racine (spectacol care este, în cariera mea de regizor, cel de-al 23-lea sau în scenă); Don Alvaro din „Văduva isteată” a lui Goldoni sau chiar tipul odios al senatorului Willer din „Vocea Americii” de Lavreniev, în care am avut de luptat nu numai cu înfățișarea mea, ci și cu... obișnuința publicului de a rîde cînd apar pe scenă. Toate acestea mi-au dat posibilitatea să aplic învîțăturile realismului socialist în teatru nostru. În ceea ce privește filmul, mă... topesc și acum de plăcere la amintirea omului de zăpădă din „Fetița mincinoasă”.

— Despre Scaur din „Fîntîna Blanduziei” nu ne spuneți nimic?

— Istoria acestui rol „jubiliar” al meu e ceva mai lungă. Prima dată am fost Scaur la producția de Conservator: un Scaur ieșit din mina maestrului Nottara. Acum însă, mi-am permis să calc intructivitatea tradițiilor de interpretare a rolului (aceasta fiind și viziunea regizorului Al. Șahighian) și cred că n-am greșit dacă am văzut oarecum altfel acest personaj: dintr-un individ brutal și necioplit, am realizat acum un ridicol parvenit al banului din societatea romană. Istoria acestui spectacol spune de altfel esențialul despre noile realități ale scenei noastre: Teatrul Armatei a dat cu această piesă — avînd în rolul principal pe artistul poporului George Vraca — în 8 ani peste 200 de spectacole, în timp ce vechiul Teatru Național, deși avusese și el o distribuție strălucită, nu a reușit să dea decît 100 de spectacole în... 35 de ani.

★

...O convorbire cu Nicolae Gărdescu poate dura ceasuri de-a rîndul. După ce mi-a răspuns conștiincios la întrebările reportericești, a scos dintr-un sertar cîteva caiete din care a început să-mi citească scene autobiografice, amintiri din teatru, întîmplări din vechiul București. Pana de fost gazetar ocazional a lui Gărdescu a reconfirmat în aceste „Amintiri”, ținute deocamdată în sertar, candidatura sa la mina muzei literare.

María PREDUȚ

O scenă familială care, fără a fi de... comedie, e cît se poate de veselă: maestrul Gărdescu și cele două fete ale sale, Danica și Irina. (Fotografie de A. SĂGEATĂ)

18

CU SARE ȘI PIPER

„VIATA MEA E ÎN MÎNILE DUMITALE!”

Așa-mi trebuie! Că sînt deștept! Sînt o figură! Cine n-a auzit de mine, da' cine?... Vreți bilete la meul cutare? Faceți o listă și iați-o încoace! Zece, o sută... Iți or fi — nu importă. Miine nă inființez cu biletele! Am eu amenii mei! Parcă ce, sînt rost să vă povestesc c-am deșlit la coadă pînă mi-a ieșit sufletul?... În schimb, ia gîniți-vă! Să-i vezi acolo, pe toți um își mai dau coate: „Mă, ce le relații are ăsta!” Sau cînd vorba de cereri, de adevărte—ie: „Lasă, frate, ce să-ți mai ierzi timpul, s-aștepti pînă îți-eni rîndul?... Nu-l am eu colo pe directorul general? Pe utărică?... Dă-neoace numărul e înregistrare și mîine dimineață... Și mîine dimineață ac de fapt ce fac și ceilalți olicitanți: îmi aștepti frumușel îndul la ghișeu, mă interez, urmărese cererea, iau aprobarea i p-ormă... P-ormă să vezi amăunte, explicații la birou: cum n-a primit directorul general, um l-am scos dintr-o ședință... um am fumat împreună „Orint“... Alaltăieri cu cine credeți că nă infillnese?... Cu amărîtul e Crețu — Fănică Crețu de la .P.P.D.C.... Ei, bravo! Mie-mi pui cine-i Fănică? Parcă nu-aș cunoaște! Măcar de ar fi oți incasatorii de la I.P.P.D.C. a Fănică. Un bănuț dacă i-o ipsi din geantă, e în stare să tu mai inchidă ochii nici ziuă, nici noaptea, pînă nu-i află urma. Alaltăieri dimineață, cînd l-am ntlînit, era cătrănit rău, topit. — În sfîrșit! — Îmi strigă de eparte. Bine că te văd. De umneata am nevoie. Nu mă asa! Ajută-mă! Îl cunoști pe Brîndoi?

— Pe cine? Pe Cezar Brîndoi? Pe inspectorul general de la .P.P.D.C.? Pe Cezărică?... Nu știu dacă schimbasem cu el ece cuvinte pînă atunci. Da' um să nu! — zic. Prieteni la ataramă!

— Atunci scrie-i! Scrie-i să nu mă nenorocească. Viața mea e-n mîinile dumitale.

Am simțit că mi se taie picioarele. Știam că o zi mai înainte avusese loc un control inopinat.

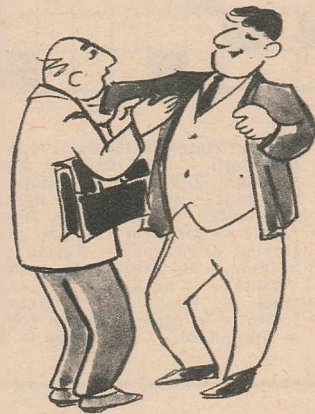
— Nu cumva...?

Fănică își lăsă capul în jos. Am înțeles.

— Și... mult, nenoroचितe!...

Spune!

— Două sute șazezici de lei — suspină.

I-am făcut numaidecît scri-soarea.

Și acum... urmarea. În aceeași zi. La cantină... Ce credeți dumneavoastră că află? Că Fănică, Fănică ăsta al nostru, cinstea personificată, e un... escroc. Da, da! Și încă ce escroc! Ce nu s-a pomenit de cînd e el I.P.P.D.C.-ul. Întrebați-i și pe Boțoață, pe Encioiu, pe Piticaș de la „plan-finanțe”... Păi știți dumneavoastră cît îi lipsește pînă acum din geantă? N-o să mă credeți! 26.000 (douăzeci și șase de mii), în cifre și-n litere! Și pe chitanță — c-avea două

chitanțiere, escrocul — la varsă-mînt, două sute șazezici de lei. Drept care eu...

Dar cred că e mai bine să vă povestesc cum mi-am petrecut după-amiaza...

Sînt orele 13,45. Escrocul nu e acasă. Nu sînt nici cinci minute de cînd a plecat. A lăsat vorbă că se duce să-l infillească pe inspectorul șef Cezar Brîndoi. Fuța după escroc. Să-mi dea scrisoarea. Nenoroচিতa de scrisoare prin care... Și încă îmi mai sună, prevestitoare, pline de un anume tîle, cuvintele lui Piticaș de la plan-finanțe: „...Și mai are obraz să-mi vină și după intervenții. Că poate-i cunoști pe Brîndoi” — zice...

Ghinion! Inspectorul șef e la I.P.P.D.C. Înapoi la I.P.P.D.C.! Acolo trebuie să-l aștepte și escrocul de Fănică. Trebuie să pun mîna pe scrisoare.

Orele 18,05: „Tovarăș” inspector șef lipsește momentan din birou — spune portarul. E dus pînă la Giurgiu. Adineaori a plecat. Veniți dumneavoastră mîine de dimineață. Cine?... Tovarăș Crețu de la „incasări”? Nuuu! Nici n-a dat pe aici!... Înapoi la Fănică. Trebuie să-l găsec...

Orele 21: tîlharul parcă a intrat în pămînt. Nu e nici acasă, nici la matusă-sa, pe Vergului, nici pe Mîntuleasa, la un văr de-al doilea, nici... nicăieri. Nu e și nu e.

S-a făcut de 23,30. Stau și mă gîndesc: ce e de făcut? Încotro s-o mai apuc?... Și conștiința de acolo: „Ei! e bine?” Pareă voiai să fii cineva... O figură... Să-și dea oamenii coate cînd le văd!

0-1-2-3,30... toată noaptea n-am închis ochii. M-am frămîntat, m-am zvircolit... mi-am luat nenumărate angajamente și c-o fi... c-o s-o rup definitiv cu toți prietenii... pînă la director general (inclusiv) că...etc., etc.

...Și nu mă lăsa, dragă Fănică — îmi încheiam eu bile-

A. MALIN

O PREDICĂ 100% AMERICANĂ

Dintr-o predică a pastorului american Norman Peal: „Banii pot fi un blestem, iar sărăcia o binecuvîntare”...

— Adevăr vă spun: „Ferice De acei sărmani!”

„Nu rîvniți—scriptura zice—Blestemați bani”.

Dar pe mulți ce-n erezie

Și-n ispită cad

Bani stringînd cu frenezie,

Pot să-i scap de iad:

Pot obține o minune

De la sfinții mari,

Pentru o cauțiune

De cincizeci dolaril...

Silviu GEORGESCU

(Din „Krokodil“)

ÎN 4 RÎNDURI

Epitaf unui șofer grăbil

Unei operatoare de la „03” care te lasă fără răs-puns

De viteză amefit

— Ce să mă mai mir! —

Din beție te-ai trezit

Într-un cimitir...

Te-ntrebi de-i fermecată...

Aievea e? Sau vis?

Te-ascultă, și îndată

Dispare în abis.

Locatarilor unui imobil neîngrijit, care-și trec cu vederea reciproc nepăsarea față de curățenie

Unui director de teatru refractar față de genul comic

Nu-s locatarii vinovali

Că n-au prea dat cu măturoidul:

Se-acopăr unii pe ceilalți —

Pe toți i-acoperă gunoiul...

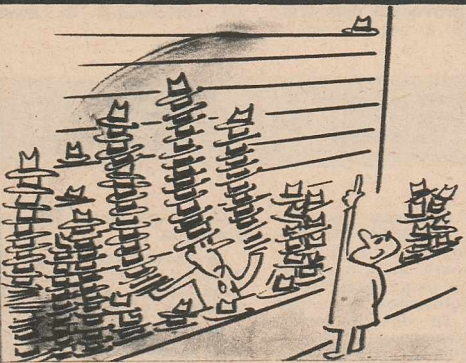
A ris în viață doar odată:

După lectura unei cronici

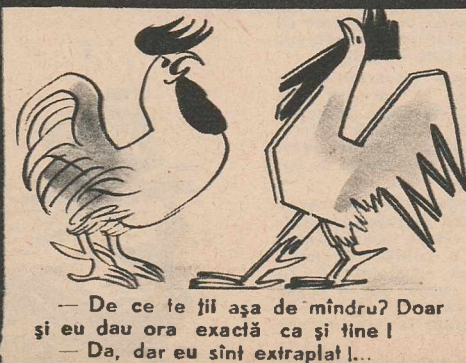
Ce-l lăuda c-a stimulat

Și comedia, și pe comici.

PESCADOR

După cum vedeți, aveți de unde alege! Pe care o doriți?
— Pe aia de acolo!...

— De ce te ții așa de mîndru? Doar și eu dau ora exactă ca și tine!
— Da, dar eu sînt extraplăt!...

Sezoniere..

de Nell COBAR

RELON-PERLON-NYLON

Fără cuvinte.

Toamna în parc, se astern covoarele!

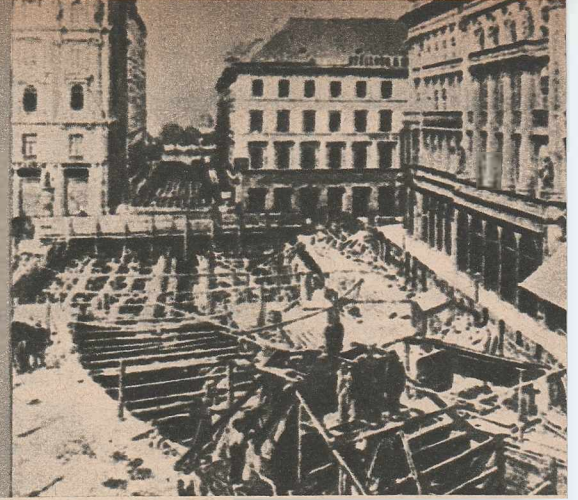
— O să vă trebuiască, se ride cu lacrimi...

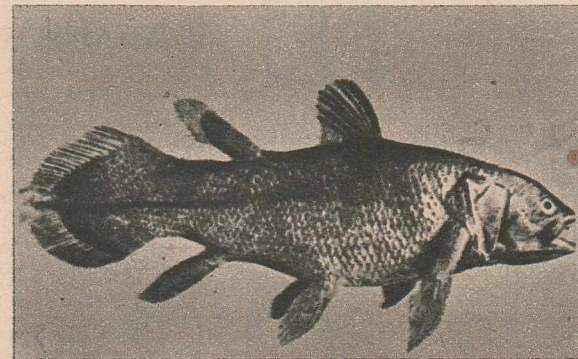

CEL MAI VECHI METROU DIN EUROPA este cel din Budapesta. Construcția lui a început încă la sfârșitul secolului al XIX-lea. Imaginea înfățișează un aspect din acea vreme, de pe șantierul de construcție a metroului din Budapesta.

PIPA CU 7...PIPE, una pentru fiecare zi a săptămânii, duminicii fiindu-i rezervată cea mai mare face parte dintr-o colecție, unică în felul ei, aparținând unui colecționar englez.

OPERAȚIA Nr. 26.000! Vreme de 30 de ani Institutul de cercetări neurochirurgicale din Moscova a efectuat 26.000 de operații dificile, toate încununete de succes. Fotografia reprezintă o tumoră craniană în greutate de 120 gr, extrasă cu prilejul celei de a 26.000-a operații.

PEȘTE... DE USCAT. Se credea că această specie de pește, denumită *Cochlacanthus* e dispărută de 40 de milioane de ani. Iată însă că a fost descoperit recent un exemplar din această specie, a cărei principală caracteristică este aceea că, folosind ca nișă labe aripătoare cu care înnoată, se deplasează destul de ușor și pe uscat.

TRUFA GIGANT. Micuțul Karel Lepsik, în vârstă de 8 ani, a descoperit la Jenioar (R. S. Cehoslovacă) o truffă uriașă cântărind 2,150 kg și având un diametru de 44 cm.

DUPA 21 DE ANI de muncă plină de migală, cetățile din A. Schenk din Lussane a construit din beton

SATUL MONUMENTELOR ISTORICE

de KOVÁCS Bela

Localitatea Buják, înconjurată de dealurile străvechi ale codrilor din munții Cserhát din R.P. Ungară, pare o nestemată între ghearele de aur în care a prins-o un iscusit bijutier. Și a fost într-adevăr odinioară o nestemată, șlefuită de istorie. Vîltoarea anilor i-a dat cîteodată strălucire, alteori a lăsat să-i pălească luciul.

Cînd valul pustiitor al năvălirilor tătarilor s-a revărsat asupra Ungariei, locuitorii de pe aceste meleaguri s-au adăpostit în munți, în adîncul codrilor. Tătarii, obișnuți cu înfîndări nesfîrșite, nu s-au încumetat să pătrundă în creierul munților. Ceea ce l-a determinat pe regele Bela al IV-lea ca, după năvălirea tătarilor, să ridice o cetate pe culmile înalte ale munților Cserhát. Așa s-a înălțat, pe o stîncă uriașă, lîngă cetatea de la Buják, cetatea Hollókő. Turcii însă, atunci cînd s-au năpustit asupra țării, nu s-au mai oprit la poalele munților. După ce au asediat zadarnic cetatea Eger, au atacat și cetățile Buják și Hollókő. De pe Gombhegy (muntele Nasturelui), 50 de tunuri turcești au bătut cetatea Buják pînă cînd o ghiulea a lovit în plin magazia de pulbere, care a sărit în aer. În anul 1552 Ali Pașa a ocupat și cetatea Hollókő. Abia după desprurarea Vienei, Ioan Sobiecki, regele Poloniei, a recucerit-o. După ce cetatea a fost stăpînită de conți și baroni, Habsburgii, temîndu-se ca localnicii să nu o transforme într-un loc de rezistență antiimperială, au aruncat-o în aer.

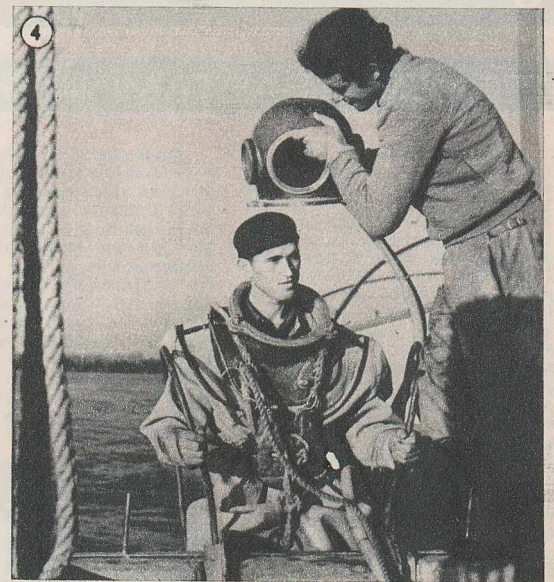
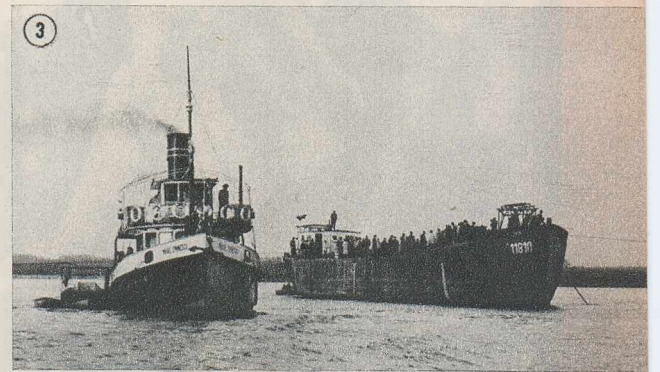
Astăzi, doar ruinele cetății de altădată și vechile case, clădite într-un stil original, mai vorbesc despre trecut și despre rolul istoric al acestui sat. Casele de aci nu sînt construite pe o fundație, de aceea fațadele lor dinspre stradă sînt ocrotite de un zid înalt de piatră, pe care se sprijină de fapt casele. Pe acest zid este construită prîsna, careia i se zice pe aici „hambit” (după latinescul *ambitus*).

Aceste case vechi, care se înșiră una lîngă alta formînd o stradă lungă, sînt sortite să îmbogățescă acum tezaurul monumentelor istorice din R.P. Ungară.

- ① Pitorescile meleaguri ale munților Cserhát.
- ② Ruinele cetății Hollókő.
- ③ Aspectul unei străzi din sat.
- ④ O casă declarată monument istoric, cu prîsna caracteristică, numită pe aici „hambit”.
- ⑤ Tînără fată din Buják, în pitorescul port popular maghiar.

NU EXISTĂ OBSTACOLE DE NEÎNVINS!

Printre oamenii pentru care nu există obstacole de netrecut sînt — alături de mineri, petroliști, siderurgiști etc. — și betonistii, liniorii, tractoriștii, inginerii și zburătorii, lucrători din sectorul montajelor electrice, care, vara și iarna, pe timp frumos sau pe viscol, înaintează montînd linii de înaltă tensiune peste prăpăstii și piscuri înalte, peste mlaștini și păduri seculare. Tot ca și păsările călătoare, despre care oamenii știu că atunci cînd sosesc e semn neîndoielnic al primăverii, se știe despre acești călători îndrăzneți că, acolo unde trag ei firele, întunericul se va risipi și, ca din pămînt, vor răsări fabrici și uzine.

★

Ca să lege Dobrogea de sistemul energetic național, ei au realizat 140 de kilometri de linie montată peste râuri, sate, căi ferate și șosele, peste mlaștinile din Lunca Dunării și de lingă Medgidia. Aceasta înseamnă 679 stâlpi, cu fundații totalizînd 10.000 metri cubi de beton; datorită unei bune organizări s-au obținut economii importante și lucrarea a uzat cu 50% mai puține utilaje (macarale, tractoare, camioane etc.); viteza de înaintare a fost în medie de aproximativ 1 km pe zi.

Dar iată că între stîlpul 49 și 50 a apărut un obstacol neobișnuit: Dunărea! 750 metri stăpîniți de luciul jucăuș al apei, de curenți puternici și capricioși.

Pentru îndrăzneții noștri constructori, înarmați cu tehnica cea mai înaltă, obstacolele, oricît ar fi ele de grele, sînt învinse. Iată-i în fotografiile care urmează, montînd cablul special subfluvial de 110 kv între Vadul Oii și Giurgeni, între malul dobrogean și cel muntean al bătrînelui Danubiu.

Fotografii de E. IAROVICI

① Acesta e începutul. S-a legat cablul special bfluvial din șlep, cu malul.

② Derulîndu-se încet de pe toba imensă, cablul va lăsa pe fundul Dunării pe măsură ce va l se depărtează de mal.

③ În mijlocul Dunării se continuă pozarea cablului. Remorcherul „Mihail Eminescu” e gata intervină în caz de nevoie.

④ Scafandrii coboară să controleze felul în care bilul se pozează pe fundul apei.

EDACȚIA: BUCUREȘTI
PIAȚA ȘCINTEII

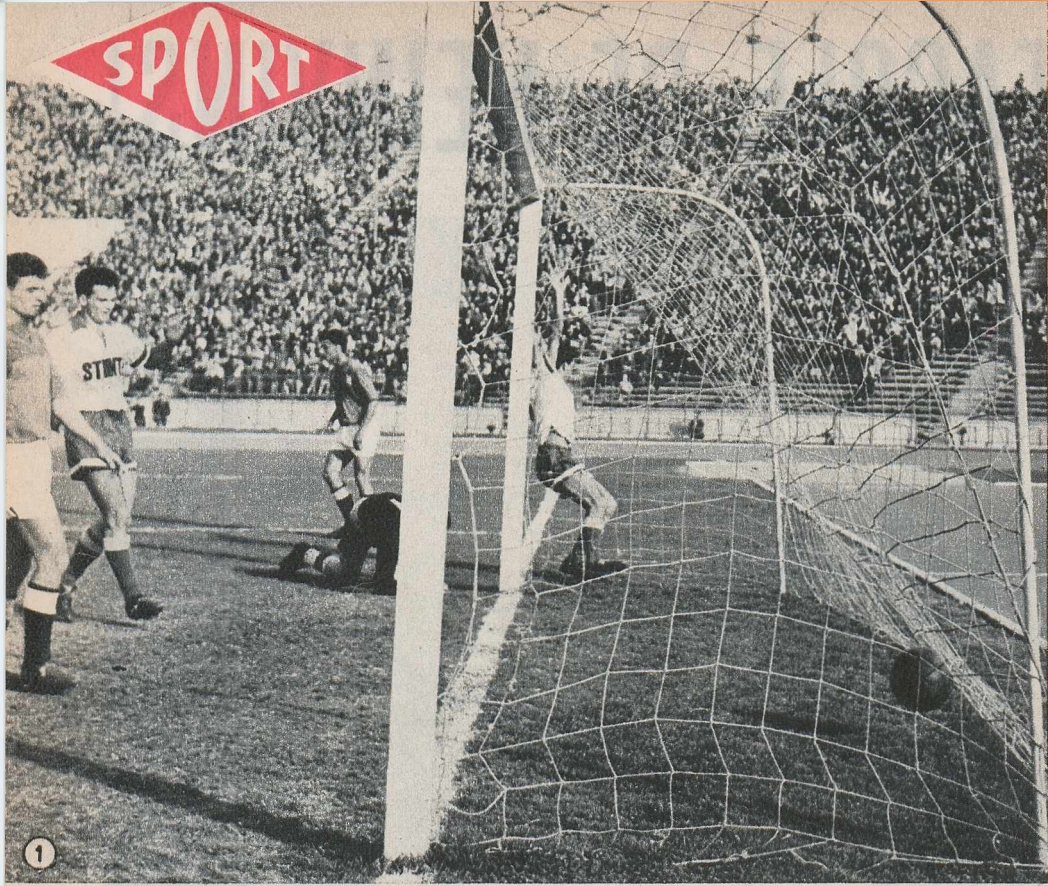
Căsuța Poștală: 3507
of. 33, Tel. 17.60.10,
int. 1744

ABONAMENTE:

la toate oficiile poștale din țară și la
factorii poștale și difuzorii voluntari din
întreprinderi și instituții.

PREȚUL
ABONAMENTELOR:

3 luni: 26 lei
6 luni: 52 lei
un an: 104 lei

„AM PRIMIT BANI DE LA ADVERSARI“...

de Al. MIRODAN

A izbucnit scandalul în Anglia...

De multă vreme se șoptea, se murmură, se schimbau surfurii și înertări în tribune. De multă, multă vreme la sediul ligii britanice de fotbal se discuta, mai pe față, mai pe ascuns, despre vorbele din cetate. De multă vreme un vînt bolnav bătea în ferestrele fotbalului englez. Acum a izbucnit scandalul!

De multă vreme se zicea, cu temeii pare-se, că meciurile (unele, adică) din campionat erau falsificate. De multă vreme se constata că echipe care porneau net și limpede favorite pierdeau în fața unor adversari care, la rîndu-le, porneau net și limpede fără mai nici o șansă. De multă vreme se aruncase în gazete, printre rînduri, sămînța îndoielii în onestitatea unor jucători și jucători, socotindu-se că, precum la cursele de cai sau în boxul american, meciurile s-ar aranja (cumpăr—vînd) dinainte pentru lovitură la pariuri.

Și acum a izbucnit scandalul!

De multă vreme se zicea că la bursa pariurilor „particulare” (în Anglia se organizează felurite pariuri între grupuri de amatori) cantitatea „surprizelor” este excesivă iar numărul celor care pierd mizînd pe favoriți, asemenea. De multă vreme se sugera la ureche că un jucător sau altul se lasă cumpărat de afaceriștii pariului, contra lire sterline, pentru a marca un gol sau (e mai ușor) pentru a nu marca sau (e și mai ușor) a primi unul în poarta culorilor proprii lor și dragi. De multă vreme, ancheta, purtată cu discreție, semnala niște victorii stranii și niște înfrîngeri ciudate.

Deodată însă a izbucnit scandalul!

De multă vreme, un jucător, dintre cei mai iubiți și mai cu nume în lumea fotbalului, suferea de oarecare insomnie. De multă vreme un jucător știa dedesubturile, pentru că le trăise el însuși. De multă vreme un jucător, un mare jucător, simțea (ideea de sport obligă la conștiință) nevoia, cu orice risc, să vorbească, să strige, să urle adevărul, aruncîndu-l ca o bombă în stradă.

Și a izbucnit scandalul!

Roy Paul, idolul de cîțiva ani al publicului britanic, internațional din Țara Galilor și fost — în alțea rînduri... — căpitan al echipei „Manchester City” și fost, deci — în alțea rînduri — reprezentant al fotbalului englez peste hotare a publicat în gazeta „The People” un articol în legătură cu fair-play-ul, făcînd, după cum comentează comentarii, să sară în aer publicul pariurilor, federația și fair-play-ul.

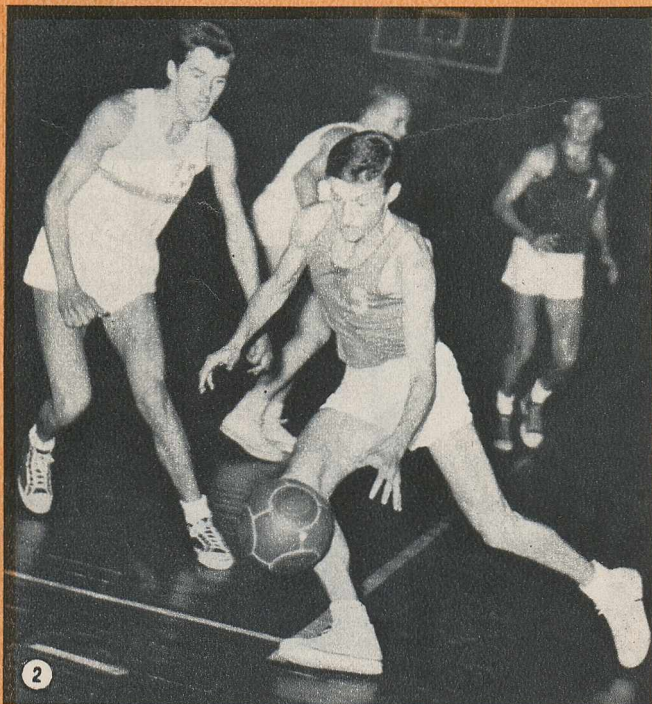
„Da, scrie Roy Paul, am primit bani de la adversari în două rînduri. Prima oară am luat 500 lire pe care i-am împărțit cu un alt jucător. A doua oară am încasat 25 lire sterline, iar coechipierul meu, 30, în vreme ce alți jucători, ca să tacă, primiseră fiecare cîte 5 lire”.

Și a izbucnit scandalul!...

① Stadionul 23 August a găzduit duminica trecută două partide de fotbal care au constituit surprize prin rezultatele lor: Minerul-C.C.A. 2-0 (1-0) și Știința Cluj-Rapid 1-0 (0-0). Fotografia prezintă unicul gol al partidei dintre studenții clujeni și feroviarilor bucureșteni.

② În cadrul campionatului republican de baschet s-au întîlnit duminică în sala Floreasca formațiile C.C.A. și Știința Timișoara. Militarii au cîștigat cu 78-64 (32-31).

③ Scorul de 13-0 cu care rugbiștii de la C.F.R. Grivița Roșie au cîștigat partida cu Dinamo exclude orice comentariu asupra comportării celor două echipe.

FILMELE SĂPTĂMÎNII — FILMELE SĂPTĂMÎNII — FILMELE SĂPTĂMÎNII

„CAD FRUNZELE” (foto 1), producție a studioului din Tallin, se inspiră dintr-o serie de fapte și date reale, pentru a ne istorisi într-o desfășurare captivantă acțiunea întreprinsă de autoritățile sovietice, sprijinite de populație, împotriva unui mînunchi de spioni imperialiști parașutați pe teritoriul Estoniei Sovietice. Filmul are meritul de a îmbina senzaționalul cerut de genul filmului de aventuri cu descrierea psihologică, bine fundată, a fiecărui personaj. Portretul odios al spionilor — oameni fără căpătîi, lași și totemai din pricina aceasta capabili de crimă, ne dă o imagine grăitoare asupra materialului uman prin mijlocirea căruia acționează agenturile de spionaj imperialiste. Demascarea și prinderea mercenarilor transfugi devine o necesitate colectivă; societatea sovietică face zid de netrecut împotriva dușmanilor țării și îi doboară pînă la ultimul. Un film lucrat cu claritate și inteligență, bine interpretat de o echipă omogenă.

„OAMENI ȘI STÎNCI” (foto 2), o producție a studiourilor cehoslovace, ne pune în prezența unui puternic conflict dramatic declanșat de un accident întîmplător pe un important șantier. Căutarea vinovatului și stabilirea responsabilităților duce la descoperiri neașteptate: omul apreciat de toată lumea pentru firea lui deschisă și veselă era, în fond, un superficial, un egoist, o ființă lipsită de simțul măsurii și al corectitudinii. Dimpotrivă, celălalt personaj, taciturn, totdeauna rezervat, se dovedește un

om integru, drept, curajos. Iată ce surprize poate aduce uneori un moment de cumpănă. Încă o dată se adevărește că oamenii nu trebuie judecați de la prima vedere, după aparențele exterioare.

„HANUL DIN SPESSART” (foto 3), producție a studiourilor din R.F. Germană, reia într-o versiune nouă și modernă, soră bună cu parodia, o povestire a lui Wilhelm Hauff în care există: o bandă de tîlhari feroși conduși de un căpitan tînar, frumos și, bineînțeles, invincibil; o contesă la rîndul ei frumoasă, tînară,

curajoasă, logodită prin voința paternă cu un baron bătrînor, fricos și meschin; un conte pe cît de bogat, pe atît de avar; două calfe de meseriași cu inimă de aur; un maior de poliție prost ca noaptea; doi hoți ceva mai cinstiți și alte asemenea personaje... E clar ce pot face laolaltă și încă într-o comedie muzicală, toți acești eroi! Vă dezlăuim finalul care la rîndul său parodiază cele mai clasice canoane: contesa, în rochie de mireasă, se lasă răpită (cu plăcere) de tînara căpetenie a bandiților

care, de fapt, are sufletul no și se trage din cea mai autentică familie de conți italieni... Înțîți de prezentarea ironică a comentatorilor filmului, cei care alărgă, în caleașca aurită, și fericire. Acidulată și amuzantă parodie cinematografică, pe care o apreciază și cel mai morocănos spectator.

